

Een Brief van Karl Barth

Bazel, December 1959.

Aan Monsieur le pasteur
Charles Westphal, 52 avenue
Felix Viallet te Grenoble (Frankrijk).

Zeer geachte Heer,

Gij schrijft mij, dat drie vierden van de Franse theologen met welke ik in Januari van dit jaar te Bièvres heb mogen werken, thans gemobiliseerd zijn en in dienst van hun vaderland aan of achter het front werkzaam. En gij vraagt mij om door middel van „Foi et vie” tot hen en mijn andere Franse vrienden een woord te spreken. Zeer gaarne voldoe ik aan dit verzoek door u mede te delen, wat er in mijn hart leeft, als ik aan u allen denk.

Bazels ligging trouwens dwingt ons wel voortdurend aan de oorlog te denken. Op weinige K.M. afstands beginnen rechts de Duitse, links de Franse vestingwerken.

Af en toe, helaas! vergeten de vliegeniers van beide landen, dat ze boven onze hoofden niets te maken hebben, en reeds zijn er op 't onverwachtst zeer ongewenste voorwerpen hier neergevallen. Versperringen en beschermingstoestellen, met het oog op dreigend meer direct gevaar, belemmeren 't verkeer in onze straten. In zulk een omgeving tracht ik thans de diepe geheimen van de Christelijke dogmatiek te peilen (op 't oogenblik de leer van de uitverkiezing...).

Maar wat betekent dat alles, vergeleken met de vragen en zorgen, die u bezig houden, u en uwe gezinnen, uw gemeenten en geheel de Gereformeerde Kerk in uw vaderland! Houd er u van verzekerd, dat wij, tot nader orde nog levend in de „neutrale” zone, ten diepste gevoelen de moeilijkheden, ontberingen, offers en verzoeken, waaraan de gebeurtenissen van deze tijd u blootstellen, en onze sympathie gaat uit naar u en naar allen in de strijdende landen, die door de huidige oorlog bedreefd en verslagen zijn.

Waarde vrienden, vat het toch niet op als iets onaangenaams, wanneer ik als feit vaststel, dat ons land — tot nader orde — neutraal terrein is (uit militair oogpunt gezien althans).

Het kan en mag voor 't oogenblik niet anders. De oorzaken voor het huidige conflict zijn gevolg van de internationale beslissingen van 1919, waaraan ons land niet medeplichtig is geweest, al evenmin als het daarna in enig opzicht heeft meegedaan aan de grote Europese politiek. Zwitserland zou zich schuldig maken aan dezelfde politieke inconsequentie en de-

zelfde politieke opvattingen als die, welke u genoodzaakt hebben de wapenen op te vatten, als het vrijwillig zich in de strijd wierp, zonder er door het buitenland toe te worden gedwongen.

Onze plicht tegenover Europa bestaat in het veilig houden van het element van Europese orde, dat ons is toevertrouwd, en wel juist onder de vorm van militaire neutraliteit. En gij zult het met mij eens zijn, dat het grote betekenis heeft voor alle volken en ook in 't bijzonder voor de Kerk van Jezus Christus onder alle volken, dat er zo lang mogelijk plaatsen zijn, waar menselijke en Christelijke gemeenschap tussen belligeranten kan bestendig blijven, hoe gebrekking dan ook. Zwitserland is een van die plaatsen. Zo moet het worden begrepen, als wij onze neutraliteit als een plicht verstaan. 't Betekent niet, dat wij ons op een afstand houden van de gebeurtenissen van den dag. 't Is juist onze wijze om daarin deel te hebben en ons te kwijten van onze verantwoordelijkheid tegenover Europa. Weinig Zwitsers zien het anders, en persoonlijk ken ik geen andere opvatting.

Zonder twijfel draagt deze oorlog een zeer speciaal karakter, zowel voor de belligeranten als voor de neutralen. Er bestaat een groot verschil met de oorlog van 1914 en de meeste voorgaande oorlogen. Na lange aarzeling — misschien te lang, doch begrijpelijk, als men bedenkt welk een vreselijke draagwijdte deze „ultima ratio” had — hebben Frankrijk en Engeland de wapenen opgevat om een eind te maken aan het brutale systeem van het recht van den sterkste, door de tegenwoordige regering van Duitsland geproclameerd en toegepast zonder iets te ontzien. Na Duitsland tot een hol van angst en verschrikking te hebben gemaakt, is het Hitlerse nationaal-socialisme een toenemende bedreiging geworden voor geheel Europa. Daardoor zijn de volken wakker geschud. Gode zij dank, is er, ondanks alle zonde en oneer onder de volkeren, toch nog altijd een overblijfsel van gevoel voor orde en recht, voor menselijke vrijheid, en bovenal voor de vrijheid om het Evangelie te verkondigen, waarin al dat andere zijn grond vindt. Waar Hitler heerst, is 't ook uit met dat restant. En Hitler wilde heersen, ook tot over de Duitse grenzen. Zelfs blinden moesten het zien, dat de oorlog onvermijdelijk was. „Het moet uit zijn!” zo heeft op het beslissende oogenblik de President van uw Ministerraad gesproken, en zijn Engelse collega heeft dat

herhaald. Wij beoordelen niet de diepste grond van hun handelingen, noch de wijze, waarop deze staatshoofden hun verantwoordelijkheid opvatten. Vast staat, dat ieder Christen, die de laatste jaren met zijn geweten heeft doorleefd, ja en amen moet zeggen op zulk een verklaring. Zeker, wij willen niet voorbijzien, dat Frankrijk en Engeland ook door imperialistische motieven worden gedreven. Maar dat verandert niets aan het feit, dat voor God en mensen 't onverantwoordelijk zou zijn geweest, als niet getracht werd aan de Hitlerse bedreiging paal en perk te stellen. En daarom was de oorlog onvermijdbaar. Frankrijk en Engeland moesten die verklaren, daar zij zonder twijfel verantwoordelijk kunnen worden gesteld voor de ontwikkeling van de toestand in Europa sedert 1919 en in feite, dank zij hun politiek, Hitler in Duitsland mogelijk is geworden. Maar men mag niet uit het oog verliezen, dat het in deze oorlog niet enkel gaat om de Franse of de Engelse zaak, maar om de zaak aller volken, Duitsland zelf inbegrepen. De oorlog is ontstaan, omdat een dodelijk gevaar allen bedreigt, en moet worden gevoerd om allen daartegen te beschermen. En daarom juist zijn ook wij „neutralen" niet neutraal: wij weten 't zeer goed, dat de inspanning en de offers in deze oorlog geveerd worden voor ons, *voor ons ook*, voor wat ons dierbaarder is dan het leven, n.l. orde, recht, vrijheid, te zamen gegrond in de vrije verkondiging van het Evangelie. Onze Franse en Engelse vrienden — ja, ook onze Duitse vrienden — mogen er zich van overtuigd houden, dat wij hun allen dankbaar zijn voor de verantwoordelijkheid, die zij op zich hebben genomen door de oorlog tegen Hitler.

De Kerk van Jezus Christus kan en wil geen oorlog voeren.

Zij kan en wil alleen bidden, geloven, hopen, liefhebben, het Evangelie prediken en beluisteren. Zij weet, dat redding voor de arme mensheid niet wordt bewerkt door oorlogsgeweld of enig menselijk geweld, maar waarachtig, eeuwiglijk en Goddelijk door het werk des Heiligen Geestes (Zach. 4 : 6). Zij ziet de zaak der geallieerden dan ook niet als Gods zaak, en zal geen kruistocht voeren tegen Hitler.

De Gekruisigde is gestorven ook voor Hitler en voor allen, die, vrijwillig of gedwongen, zijn banier volgen. Maar juist omdat de Kerk deze „rechtvaardiging" kent, die wij zelf door geen enkel middel kunnen verwerven, maar die alleen door God ons wordt geschonken, kan zij niet „neutraal" blijven, waar het gaat om het recht, waar zij een redelijkerwijze aan-

vaardbaar menselijk recht wenst vast te leggen tegenover het schreeuwende, overweidgende onrecht. Onder zulke omstandigheden kan de Kerk niet nalaten haar getuigenis te laten horen. Zij moet het uitspreken, dat de handhaving van dit recht is naar Gods wil, dat Hij die handhaving heeft gesteld als taak van de wereldlijke Overheid en haar daarom het zwaard heeft te dragen gegeven.

Zij moet verklaren, dat de Overheid, die dat recht wil beschermen, haar eigen bestaan daardoor wettigt en op die grond ook gehoorzaamheid mag eisen van de burgers, niettegenstaande de fouten, waaraan zij zich mocht schuldig maken.

Het zou te betreuren zijn, als de Christelijke Kerken, na in vorige oorlogen zo lichtvaardig een nationale en militaristische houding te hebben aangenomen, nu even lichtvaardig zich zouden bepalen tot een neutrale en pacifistische positie. In alle nederigheid, zonder frasen, zullen zij thans bidden om een *rechtvaardige* vrede, en zij zullen het den volkeren voorhouden, dat het strijden en lijden voor zulk een vrede dat strijden en lijden waard is. Zij zullen stellig niet aan de democratische volken inscherpen, dat zij 't kruis dragen voor de Goddelijke zaak. Maar zij zullen wel tot hen zeggen, dat, naar Gods wil, wij waarachtig *mens* kunnen en moeten zijn, en dat wij met de kracht der wanhoop ons hebben te verdedigen tegen het doorbreken van een in 't oog springende onmenselijkheid. En zij zullen de Christenen in Duitsland waarschuwen, ja, het gehele Duitse volk. Zij zullen tot hen zeggen: „Uwe zaak is niet recht! Gij vergist u! Laat dezen Hitler los! Voert deze oorlog niet, die *zijn* oorlog is. Keert terug, nu het nog tijd is!"

Waarom hebben de vertegenwoordigers en de organen van de oecumenische beweging der Kerken zoo diplomatiek gezwegen gedurende al de verlopen jaren en zelfs de laatste maanden, zo vol van verwoesting brengende gebeurtenissen? Alsof de Kerk niet langer het prophetisch ambt van Jezus Christus had te bedienen!? Alsof zij niet langer tot taak had, wachtpost te zijn!? Waarom heeft men stemmen vernomen en verneemt men die nog uit zekere Christelijke kringen, verkeerd beïnvloed door een eschatologisch défaitisme, die, met de ellende der wereld voor ogen, zich tevreden stellen met de opmerking, niet zonder enige voldoening zelfs, dat de tegenstanders van Hitler ook niet allen heiligen zijn? Het kennen van Gods heiligheid ontslaat ons niet van de plicht tot verzet, als die ons wordt opgelegd, integendeel! In alle landen zal de Kerk

in die donkere tijden, die nog komen zullen, veel troost hebben te bieden. Maar zij zal dat alleen kunnen doen, als zij terzelfder tijd waarschuwt, zonder haat, zonder schijnheiligheid en zonder de illusie van de goedheid der mensen, en duidelijk uitspreekt, dat weerstand bieden thans hoge plicht is.

De Kerk van Jezus Christus weet en verkondigt nog meer. Zij zal onder de aandacht brengen, dat het einde van de oorlog — en bovenal van een oorlog als deze — niet de kiem mag zijn van nieuwe oorlogen, maar dat, evenals een pijnlijke, doch onvermijdelijke, operatie, de oorlog geen ander doel mag hebben dan de genezing van het kranke leven. De tijd zal aanbreken, en misschien eerder dan wij vermoeden, dat in alle landen de noodzakelijkheid blijkt om de kwestie uit dit oogpunt te bezien.

Waarde Franse vrienden, gij weet hoe gehecht ik ben aan Duitsland, aan zijn Kerk, aan zijn volk, en gij zult het mij niet euvel duiden, als ik u reeds nu verzoek te bedenken, wat er moet worden gedaan, als het onheil, dat Duitsland zich zelf heeft berokkend, zich heeft voltrokken door een menselijkerwijze gesproken onvermijdelijke nederlaag. Bij het begin van de strijd luidde het consigne: oorlog aan de Duitse Regering, maar niet aan het Duitse volk. Dat was goed, maar wat te eenvoudig. Een nieuw consigne is afgegeven: elk volk heeft de Regering, die het verdient. Het Duitse volk is dus verantwoordelijk voor zijn Regering. Ook nog wat te eenvoudig gezien! De waarheid ligt hier ergens tussenin. Het Duitse volk is geen slecht volk, zeker niet slechter dan andere volken, en het zou noch Christelijk noch gewoon menselijk zijn, het te willen straffen omdat het bestaat.

Het nationaal-socialisme echter van Hitler maakt openbaar een van zijn zwakke plekken: de dwaasheid, de verwarring en de zonderling onbindende kracht van zijn politiek. Veroorloof mij, dit iets breder uiteen te zetten.

Het Franse noch het Engelse volk zijn als zodanig „Christelijke" naties, en zij staan eveneens op een afstand tegenover de beginselen van het Evangelie, die hen zouden heenvoeren naar het waarlijk mens-zijn en derhalve tot een zuivere politiek.

Maar het Duitse volk in het bijzonder lijdt ten gevolge van een drukkende erfenis: een diepgeworteld, wild, onvoorzichtig, ondoordacht paganisme. Het lijdt als gevolg van een ernstige dwaling, erfenis van den grootsten Christen, die het heeft voortgebracht: Maarten Luther. De hervormer heeft gedwaald in

HUMFELD & Co.

L. v. Meerdervoort 64 - 's-Gravenhage

Effecten - Vermogensbeheer - Beleggingsadviezen - Coupons - Vreemd Geld

Open Bewaargeving

Safe-inrichting

zijn opvattingen van Wet en Evangelie, van de wereldlijke en de geestelijke macht. Hij heeft door het natuurlijk paganisme van zijn volk niet een streep gehaald, maar hij heeft het integendeel gewijzigd, vastgelegd en versterkt. Alle volken hebben zulke heidense survivals en Christ. voorstellingen blijven vaak onmachtig om ze te breidelen. Alle volken hebben boze dromen. Het Hitlerisme is de boze droom van den Duitsen heiden, maar in het raam van het Evangelie gesteld — men bedenke dat — door Maarten Luther. Een wel zeer gevaarlijke droom voor de Duitsers en voor ons. Voor hen is 't een marteling, voor ons een ernstige bedreiging. Daar moet een einde aan komen. Maar allen, die het Hitlerisme bestrijden of onder de invloed daarvan staan, hebben te bedenken, als zij Christelijk en niet heidens willen handelen, dat zij hebben te doen met een krank mens, een bezetene, een die buiten zinnen is, en dat is Duitsland. Later — en men kan niet genoeg denken aan dat „later" — zal men Duitsland moeten behandelen zoals men doet met 'n herstellende na een zware krankheid: met vaste doch liefderlijke hand.

Zeker, alle ontwikkeling van Duitsland, zoals die is ingezet door Frederik II, voortgezet door Bismarck en ten einde gebracht door Hitler, moet voor 't vervolg fysiek, aardrijkskundig, politiek en militair onmogelijk worden gemaakt. Maar nog meer nodig zal het zijn het Duitse volk dat stukje politiek verstand bij te brengen, dat het nog mist en het derhalve *levensvoorwaarden* te verzekeren, die het voorgoed vrijmaken van zijn boze droom. Het moet onmogelijk worden, dat het meent alleen te kunnen bestaan, als andere volken voor Duitsland sidderen. Men zal rekening moeten houden met de wezenlijke behoeften, die gevolg zijn van een ongunstige geografische en historische situatie.

Voor Duitsland bestaat er een andere vrijheid dan die waarvan Bismarck en Hitler hebben gedroomd, n.l. dat het leven kan van de vruchten van zijn arbeid. Men zal moeten erkennen, dat die vrijheid aan het Duitse volk

Karl Barth (Vervolg)

van 1914 tot 1935 niet is gelaten, en men daardoor tot op zekere hoogte mee schuld is aan het Hitlerisme. Ik heb de bezetting van het Ruhr-gebied beleefd. Ik weet wat ik zeg.

Mogelijk zal de vrede harder zijn — zal zo moeten zijn — voor Duitsland in politiek en militair opzicht, dan die van Versailles.

Maar opdat niet alles nogmaals tevergeefs blijke, zal die vrede rechtvaardiger moeten zijn, d.w.z. dat er tegelijkertijd met zorgvuldigheid en met vooruitziende blik worde beslist.

Die vrede zal aan de mensen, die 't gebied van centraal Europa bewonen, dat in menigerlei opzicht zo ongunstig is gelegen, levensmogelijkheden moeten bieden, zoals gunstiger gelegen volken die bezitten.

Die vrede moet het Duitse volk verlossen van zijn boze droom, en het in de mogelijkheid stellen, zijn onbetwistbaar goede eigenschappen te ontplooiën, zodat het niet langer begeert, dat andere volken het vrezen, doch dat zij het zegenen.

Gevaarlijk was, het, Hitler zo lange tijd „een kans te geven”; nog gevaarlijker zou het zijn, aan het Duitse volk na de oorlog niet de kans te bieden om met ere zijn roeping te midden der andere volken te vervullen. De dwaling van 1919—1935 moet niet worden herhaald, of elke krachtsinspanning, om aan het actuele gevaar het hoofd te bieden, zou zonder zin zijn. Zuiver politieke en militaire maatregelen zullen een herhaling van deze bedreiging tot in het oneindige niet beletten. Frankrijk zal wijs handelen met zich zelf voor te houden: Duitsland vernietigen kan men niet, doch wel zorgen, dat het niet langer vijandig staat tegenover Europa, maar als medewerker mag worden beschouwd.

Doch, niet waar, beste vrienden! 't zou weinig Christelijk, en dus weinig verstandig zijn,

dit alles te overwegen zonder zich te herinneren, dat de mens wikt — en dat moet de mens doen — maar dat God alleen beschikt. Wij dienen onze politieke en, indien nodig, onze militaire maatregelen te treffen. Maar de uitkomst ligt buiten onze macht. Al loopt het geheel anders, dan wij hopen, en al mislukken onze plannen, wij hebben geen reden ons daarover te verwonderen en te beklagen. Van menselijke zijde bezien is er met zekerheid niets omtrent de uitkomst te voorspellen. Duitsland is een machtige vijand, dat behoeft ik u niet te zeggen. Ge behoeft maar te denken aan zijn daadkracht, en bovenal aan zijn vermogen om te dulden, dat een van de mooie kanten is van de natuurlijke en Lutherse en overigens zo noodlottige erfenis. Bovendien staan achter Duitsland andere raadsels: Rusland, Italië zelfs, op welks beslissing geen peil ts te trekken.

Wanneer zelfs, van onze zijde gezien, de nederlaag van Duitsland absoluut vast zou staan, dienen de Christenen wel te beseffen, dat er ook „wonderen van den anti-Christ” zijn, geheel onverwachte wonderwerken van het „Beest uit de afgrond”, die God kan toelaten, zodat alle redeneringen falen, zowel die van het „redelijk” menselijk verstand, als ook van de Kerk en van de Christenen. Wij weten niet, of het Hitlerisme in staat is zulk een wonder te verichten; sommige elementen in zijn ontwikkeling verbieden ons, de mogelijkheid uit te sluiten. Wij weten niet, of wij geen vraagteken moeten zetten achter de zo wel overwogen, stellige woorden: Het moet uit zijn! We weten niet, of de volken van Europa misschien zijn voorbeschikt om tevergeefs zich te verzetten tegen dezen vijand en ten slotte onder zijn oppergezag een onwaardig leven hebben te leiden, zo als de Christenen thans in Duitsland.

Wij verdedigen ons tegen zulk een bedreiging. Doch wij zouden geen oorzaak tot mur-

mureren hebben, als: het, ondanks alles, toch werkelijkheid werd. Laat 't ons goed duidelijk zijn: wij zouden slechts krijgen wat wij verdienen. Wij hebben het voorrecht, door God ons verleend: het restant van de vrijheid van Evangelieverkondiging, niet zo gebruikt, dat God wel verplicht is 't ons te laten behouden. Alleen Zijn genade kan het ons blijvend schenken. Zijn wij bereid, die genade toch te blijven erkennen, zelfs al deed Hij dat niet? Zijn wij bereid ons neder te leggen bij een toestand, waarin ons niets verbleef dan de belijdenis van Jezus Christus zonder enig verweer? Zijn wij bereid om ook dan getrouwd te blijven aan onzen God en in Hem alleen onze waarde te kennen? Het antwoord op deze vragen beslist, of wij het recht hebben ons te verdedigen, of wij het mogen doen met een goed geweten en of wij van ganser harte Gods hulp kunnen inroepen.

Wij moeten bereid zijn om te beluisteren of God niet, tegen ons: „Het moet uit zijn!” in. Zijn woord spreekt en ons brengt maar wij niet willen; bereid om Hem ook dan volkomen gehoorzaam te zijn. Staat het aldus met ons, dan is ons tegenwoordig verzet gewetigd. En wij kunnen het blijmoedig en vol vertrouwen volvoeren. Wat er gebeure, God regeert, daarvan zijn wij verzekerd, en ook dat Hij geen fouten maakt.

Het zal weldra Kerstfeest zijn, wanneer deze brief u, mijne waarde vrienden, bereikt. Met de ganse Christenheid en met de Engelen des Hemels zullen wij, arm en nochthans zo rijk, ons verblijden in de tegenwoordigheid en de eeuwige heerschappij van Hem, die, onder alle omstandigheden, is onze toevlucht en ons heil. 't Volk dat in de duisternis wandelt, maar een groot Licht ziet. Dat ieder op de plaats, hem gesteld, waakzaam zij, sterk in het geloof, levend en krachtig, — ziedaar onze Kerstheilgroet voor u.

KARL BARTH.

(Uit: „In Extremis”)

NIEUWE UITGAVEN

Alle ingekomen boeken worden onder deze rubriek vermeld en zoveel mogelijk besproken

LITERATUUR

Taylor Caldwell, *Gezellen van den dood*, 491 blz. Bigot & van Rossum, Amsterdam.

Uit den naam van den schrijver kan men opmaken dat dit boek uit het Engelsch is vertaald, maar het staat er niet bij. Het is een bekend geschreven verhaal van een Engels

van de oud-testamentische geschriften, daarna de voor-literarische ontwikkeling, het ontstaan van de boeken v. h. O. T., terwijl in het tweede deel de wording van den Kanon wordt behandeld. Het derde deel handelt over den tekst van het Oude Testament en de verschillende oude vertalingen: Septuagint, Targums, Peshitto, Vulgaat en de Polyglotten.

weg, dat er staat „een theoloog”. Wat is „een theoloog?” Iemand, gegrepen door Baudelaire's woord: „il n'y a d'intéressant sur la terre que les religions” (11). In deze omschrijving nemen de „religions” de plaats van den theos in. (Trouwens nergens gebruikt deze theoloog het woord „God”, noch als naam, noch als begrip). Waarom zou de wetenschapsopvatting van den kenner van godsdiensten fundamenteel verschillen van die van den ethnoloog? De moeilijkheid en belangrijkheid van den titel zou erkend zijn, wanneer de schrijver den (met instemming) aangehaalden zin van de

BOEKENCENTRUM N.V.
ANNA PAULOWNASTR. 21 - DEN HAAG
Levert AL Uw boeken, franco door Nederland

UITSLUITEND
VOOR
ABONNÉ'S

Raadsels en Puzzles

Puzzle No. 290.

Cijferpuzzle

De cijfers 1 tot en met 9 moeten zoodanig in den vorm eener breuk worden verwerkt, dat in den noemer de cijfers 1, 5, 5, 7 en 9 en in den teller de cijfers 2, 4, 6 en 8 komen, echter in de genoemde volgorde en maar één maal.

Er wordt gevraagd drie breuken samen te stellen, met als uitkomst resp. 2, 4 en 8.

Hierbij de gewone teekens te bezigen; machtsverheffing of worteltrekking mogen en behoeven niet te worden gebruikt.

We geven hieronder een voorbeeld van zoo'n breuk als uitkomst 6.

$$\frac{-2 + 46 - 8}{13 - 5 + 7 - 9} = \frac{36}{6} = 6$$

Er zijn natuurlijk van elk vraagstuk verschillende manieren om tot een oplossing te geraken; we verlangen slechts één van elk vraagstuk.

Inzendingen van hen, die als abonné's bij de Administratie bekend zijn, worden binnen tien dagen na het verschijnen van dit nummer ingewacht bij Mej. E. H. Visser, J. W. Frisostraat 16, Utrecht. Men gelieve het nummer der puzzle te vermelden.

Oplossing Puzzle No. 288.

Woordensom-puzzle.

Met vier woorden

$$\begin{aligned} 461 &= \text{mos} \\ 5049 &= \text{arme} \\ 94490 &= \text{emmer} \\ 1254469890 &= \text{stammoeder} \end{aligned}$$

$$1254567890 = \text{stamhouder}$$

Met drie woorden

$$\begin{aligned} 59909 &= \text{Heere} \\ 58091 &= \text{adres} \\ 1254469890 &= \text{stammoeder} \end{aligned}$$